

къмъ другитѣ: всѣки дири нѣкого, *другитѣ*, безъ които той не може дори двешния день да приключи. Вѣчно се дирятъ, едни други, хората; тѣ иматъ нѣщо да си говорятъ, да си продаватъ и купуватъ, да се сждятъ, да се спогаждатъ, да се оронватъ, да си помагатъ. Трепетно, непрестанно гонение въ голѣмия градъ, жива картина на неотмѣннитѣ междучовѣшки врѣзки. Коя малка или голѣма наша цѣль е постигната безъ посредството на близкитѣ или далечнитѣ ни подобни? Коя наша всѣкидневна, дребна или висша потрѣба, е осъществена безъ тѣхната намѣса?

А все пакъ, винаги съществуватъ хора, непризнаващи както необходимостта на социалнитѣ врѣзки, така и изгодитѣ, които тѣ носятъ за индивида. Това сж хора недисциплинирани социално, неподатливи на общижитие. Тѣ никога не съзнаватъ колко много — дори всичко — дължатъ на миналитѣ поколѣния и на съвременниците си: и знания, и материални блага, и просвѣта, и култура и всичкитѣ изгоди живота. А виждатъ само неизбѣжнитѣ отрицателни и болни страни на социалния животъ.

Безъ да сж лишени отъ крупни недостатъци, социалнитѣ институции сж все пакъ неизбѣжни. Унищожаването имъ, както и много бързитѣ реформи въ тѣхъ, сж еднакво вредни, биха имали гибелни послѣдствия. Трѣбва да признаемъ, че съществуватъ и въ училището, и въ църквата, и въ брака, и въ сждопроизводството — и навсѣкжде въ институциитѣ — недостатъци и несъобразности съ висшитѣ, дълбокитѣ, естествени, неотмѣнимитѣ душевни и умствени изисквания; но колко по-голѣмо